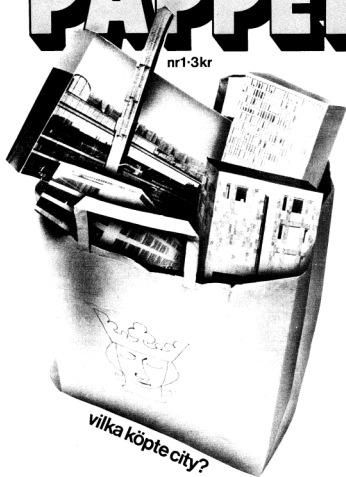

alternativ stads stockholmstidning

KLARA PAPPER

nr1-3kr

Stockholm på

Stockholm skulle kunna vara en väldigt fin stad att bo i. Redan naturen - samspillet mellan land och vatten - mellan bergkullar och dalar - ger fräa förutsättningar för en spännande och varierad stad. Och här finns en och en halv miljon människor. Så många möten det skulle kunna bli, så många erfarenheter som skulle kunna bytas, så mycket skaparkraft som skulle kunna frigöras, så många möjligheter att bygga upp en stad som vi vill ha den!

Nu är det ju inte så här tusan. Det är långt till jobbet. Där måste man in och förklaras i en tvångstroja av ordrer och beställningar. Det är jobbigt med barn-tillbyten. Det är förtvungna alla. Alla inkom man måste göra tar tid och krafter. Sen när man kommer hem är man för trött för att orka utnyttja alla storsadens fördelar. Nära besökare bor så sällan i närheten. Man kommer sig inte ens för med att bjuda in närmaste på ett glas eller en kopp.

Så inte är det som vi skulle vilja ha det. Det är slitsamt, stressigt. Så vara ganska ensamt. I stället för att umgås nära med människor är det lätt att låta sig nöjas med TVs och veckotidningarnas alla ansikten. När tillvaron känns besvärlig är det lätt att trosta sig med konsum-

gott och ont

tion. Vi fattar lätt i livsmöten som vi känner på oss är falska men som lika förbannat är svåra att bryta sig ur.

Men det går att bryta den håglohet som allt detta för med sig - och många har redan börjat. Genom att gå samman kan vi ändra på slint som är galet. Riva upp fattade beslut! Skrämma SL att ordna direktbuss hemfärd till jobbet. Hindra försök från husägare och kommunen att flytta oss hemifrån. Tvinga kommunen att tarta bra daghem - eller organisera egna. Skapa gemensamma lokaler där vi själva bestämmer verksamheten. Och slant arbete är faktiskt ganska roligt, även om det kan vara arbetsamt. Och det är nödvändigt! Vi måste erövra den här stan från dem som behärskar den. Det är ju här vi bor och lever.

Om allt det här vill vi att tidningen ska handla. KLARA PAPPER behövs i ett samhälle där man sällan talar klarspråk.

Men om bara vi i Tidningsgruppen ska sitta och gnetas med artiklar blir tidningen inte särskilt bra. De som läser det här har säkert erfarenheter som är viktiga när det gäller att erövra Stockholm. Hör av dej till KLARA PAPPER, Box 133 101 21 Stockholm

I City tänker man inte

I City ställer kommunikationerna samman. Där mer än på annat håll är det biddat för människors möten med varandra. Detta har köpmännen insett och lagt under sig det mesta av det bästa utrymmet. För dom är det fråga om människors möten över en varusid och inget annat.

Också de stora bolagen och bankerna har insett detta. Dom har behövt ständigt större kontorshälsor för sina representationer och sina möten på toppnivå, och dom talar liksom köpmännen ett språk som kommunalpolitikerna förstår - penningens. Därför har dom utan prat fått bygga sina väldiga kontorshälsor, den ena bredvid den andra. I deras kölvatten har konsulter och specialister av skilda slag seglat in och förtöjt där utrymme funnits.

Ät andra aktiviteter har just ingenting blivit över. Eller som kommunens city-

-där handlar man

ansvariga i ett ögonblick av klarvint skriver i det nyligen utkomna City 75-förslaget: "De fattigaste och resursvagnstyperna kan inte fönevara sina territoriella anspråk utan befolkare vad som blir över" och "De små dagvaruhusens och småhandverkens tillhör där (i City) en evigare tid".

Men när enskilda till att "resursvagnsgrupper" sälls ut av varuhusen och bankpalatset ska fokuseras så är det slut med dom klara papper. Då skriver dom att det är en lång rad samverkande krafter som ger "staden och stadskämnen en organisation av verksamheter som varken är avsedd eller styrd, vilka avviker som en kan ha funnits från början".

"Varken avsedd eller styrd" - utan som framsprungen ur stockholmsmaras fria val, ungefär så låtsas de ansvariga i city utveckling. Men när dom salt ut city till högtidjudande och med sin planering lagt allt tillräcka för de fria marknadsaktörerna, då är det inte de många människors önskemål och behov som styr utvecklingen, utan det penningkraftiga fåtålet kalla och kassa kringkast.

En förutseende för att city där vi alla kan mötas på ett levande sätt är att penningmakten också av följande.

Såna här trista och helt spänninglösa bakgator avskärar oss från att bara på måfå ströva kring i City. Och det är kanske meningen att vi bara snällt ska hålla oss till huvudstråken glittrande skyltfönsterrader. Att vi bara strövar kring och trivs med City blir ju ingen rik på.

Någon femtedel av citys yta upptas av bankers och försäkringsbolag. Dom ligger tätare än i någon annan stad i världen. Och det är klart att de som kontrollerar Sveriges ekonomi vill ha nära till varandra så att de lätt ska kunna träffas och konsipiera.

City speglar den svenska ekonomins utveckling. För låt borgenkapet uppföra smala och ofta personliga byggnader. Idag är den monopolistiska ekonomin mer betjänt av kvarterstora byggnader både vid byggnad och nyttjande. Att människan blir förvinnande liten och förlorar sambandet med byggnaderna bryr man sig inte om.

Bilkunder handlar mer än kollektivtrafikens. Därför vill citybyggnaden ha bort en del av bussfilerna. Och dom har resurser! Bl a bjud dom, som Alternativ Stad tidigare avlojar, cityplanerna på en flott mutresa till Finland för ett tag sen.

Som 1969 då Alternativ Stad bildades har många vindar humnit blåsa. Då var behovet stort av drastiska åtgärder på gator och torg för att påvisa den snabbt accelererande trafiköverskottet. Idag är läget delvis ett annat. Infor det breda miljonöverskottet som växt fram hos stockholmsmaras markthavarna ringats så till reträtt från de olika vindarna.

Alternativ Stad

60-talplanerna. I synnerhet har spekröket blivit mer dämpat.

Även i förutseende är det viktigt att med breda kampanjer och åtgärder gör att åtgärder om hur stan skulle kunna vara. Men långsamt har i Alternativ Stad också vuxit fram en insikt om att det inte räcker att hålla ett öga på lokala politiker och planerare och deras planer. Den aktiva miljöopinionsmärke också fråga sig i hur hög grad utomparlamentariska krafter inom näringslivet tillåts styra utvecklingen av staden och dess miljö.

Detta sammanfattas av målsättningen: "Alternativ Stad vill uppmuntra människors medvetna och aktiva kamp mot miljöförstoring och dess orsaker."

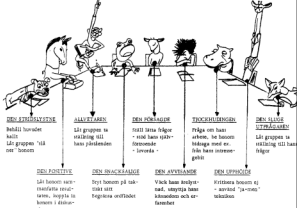
Alternativ Stad är uppdelat i arbetsgrupper som arbetar självständigt men har en gemensam ekonomi och gemensamma möten.

TRAFIKGRUPPEN har tillsammans med andra aktionsgrupper, byalag och personal på SL bildat Aktien Kollektivtrafik, som vill samla opinionen mot den försumade kollektivtrafiken i Stockholm. Trafikgruppen jobbar också med regionplan 78, City 75 och bostadsfrågor.

HANDKAPPGRUPPEN utgår från att vi alla är handikappade under någon del av livet; som barn, som äldre och att detta tillsammans med ett stort antal permanent handikappade finns gör att staden måste byggas för alla.

TIDNINGSGRUPPEN gör Klara Papper, som är en förutseende av Alternativ Stad tidigare tidsskrift Almbliadet.

Under året har den tidigare Energigruppen bildat egen organisation under namnet Alternativt Samhälle. Detta främst för att energifråga är av så övergripande karaktär att de inte rymms inom "Stad"-beteckningen.

Detta är en förutseende av Alternativ Stad tidigare tidsskrift Almbliadet.

SAMRÅDSDOMPTÖRER

Till slut nötmade kommunhubbarna på att alltid bara har omedelbarhet som var som alltid fattade sina beslut över människans huvuden. Då införde man i staden. Kommunens politiker och tekniker skulle komma och prata med folk innan dom bestämde något. Sådana samråd har det varit både inför trafikplanering och bostadsaneringen i Birkasterna.

Här ovan ser vi ett instruktionsblad som har ingått i en kurs som kommunens tjänstemän gick på innan dom ställde upp på samråden.

Allmänheten ser som olika typer i form av djur som det gäller för tjänstemännen att hantera på rätt sätt. Dom

får läsa sig att utveckla "förädrade", "tjockhuden" och "avvisande" för att få dom med på kommunens linje. Att samrådet alltid kommer fram till att kommunens följare är bra garanteras av att "den positive" får sammanfatta resultaten.

Nu har vi inte samråden alltid gått som kommunen har tänkt sig. Kanade kommunstyrelsen har blivit alldeles konfysa av att deltagarna inte var så djurlika som på kursmaterialen? Och att därför samråden har glidit dom ur händerna?

PS. En av deltagarna i kursen som vi pratade med förskäde att dom här "psykologiska ressourcemängden" bara var en "parantes" i kursen.

KUGGELER OCH FÖRHÄLLNINGSMEDDELANDEN

KLARA PAPPER

Adress:

Klara Papper, Box 133, 101 21 Sthlm

Ansvärgivare: Ralph Fjäder

FÖRSÄLNING

Lösenummeret: nr 1 kostar 3 kronor

Prenumerationer förekommer ej

Beställning: Porto och ev. kostnader

för ett ex 1,25, för två ex 1,50 osv

med 25 öres tillägg för varje ex

Betalas med frimärken eller till

postgiro KLARA PAPPER 83 14 70-0.

Tidningen finns att köpa

på bl a Bokcafé Moränen, Drottning-

gatan 19; Bokhandeln Oktober, Hol-

landsgränd 9A; Hörnan, Stureplan

och Zingo-kiosken, Nöran, Bantorget.

Dom som vill hjälpa till att sälja

tidningen bland vänner, på arbetsplat-

ten och stummen kan skriva till vår

adress (ovann) eller ringa 30 30 42.

Ta en bok till kaffet

När varje näringställe i stan andas snabb-lunch, snabbfika, "svälj maten och gå" och man inte hunnit mer än till rubriker-na i kvalitetsningen innan stolen brä-nar under en, kan det vara bra att veta var Citys bokcaféer ligger.

Bokcaféet Moränen hittar du på Drottninggatan 19, mitt emellan det gamla och det nya riksdagshuset.

Oktober ligger på andra staden Håtorget, på Holländargatan 9 A.

Här kan man tryggt och lugn slå sig ner med en tidsskrift eller en bok. När läs-hungern är stillad kan man sköja ner med en kopp kaffe eller te. Det finns tillgång och på Bokcaféet kan det t o m bli en lätt lunch.

Här man kan fins det en barnväs på Oktober.

Bokhandlarna är välförberdda och har bō de böcker, fack- och skönlitteratur.

skivor, vykort, en mängd tidsskrifter och diverse pappermaterial.

Kaffefärgarna används till utställningar som lika väl kan handla om en svensk författare som om fasciismen i Italien.

På Bokcaféet är det ofta diskussioner och föredrag, t ex om den svenska polisen, internet och kultur, Chile, Italien och Vietnam. På Oktober har läsarna fler chanser att samtala med författare som Katarina Tälman, Sven Westerström och Susny Ragnematt.

Asfaltstadens djungeltelegraf talar ge-nom bokkaféernas anslagstavlor. Där kan man finna rekommationer för utlåt-ter eller kanske några att bo med.

Dom två bokkaféerna har formulerat principerna för sin verksamhet. Mora-nen är ideellt ägt och av andelsverka-re och håller ett brett sortiment av bö-cker och tidsskrifter, bl a från olika orga-nisationer inom vänstern, utan hänsyn till gruppolitiska skiljeinjer. Insa-fu

serveringen finns ett läsrum med bö-cker och tidsskrifter och en möteslokal.

En filmklubb står också på programmet. I kallaren finns en stencillapparat, som man kan låna till självkostnadspris.

Oktober har valt sitt material med avsik-ten att ge stöd och vägledning åt enhets-fronterna som kämpar mot monopolkapi-tal och imperialism. Med den "glättade och förtjugna klock" och mobbkulturen, verklighetsflykten och pornografisk kul-tur" sätter man en progressiv "folks kultur". En förening har nys startats kring Oktober. Den köper till att dri-va bokhandeln och hålla den levande med aktuellt material.

Oktober har stencilservic e där man bil-ligt kan få stenciler gjorda.

Bokkaféerna är träffpunkter, använda-sa ställen där man har en chans att bit-ta varandra i den oöverskådliga stova-den.

Kärnkraftverk i Djursholm

När får vi se den rubriken i tidningarna? Förmodligen aldrig! För även om det i första hand är de ekonomiska makt-havarna som driver fram kärnkraften så vill de inte ha den i närheten av sina villa-komplex. Och dessa grupper har makt att slå vakt om sina intressen.

Annat är det i Haninge. Där bor stora grupper hårt arbetande människor med låga resor till jobbet och begränsad tid och ork att engagera sig i viktiga samhällsfrågor. Där bor också stora grupper invandrare som inte om den formella möjligheten att med rösträtten indirekt påverka besluten.

Man måste därför fråga sig om det är en tillfällighet att det är i Haninge som man fortfarande håller på att utmylla-nas ett kärnkraftsverk? Eller rör det sig om en cynisk spekulativ i politiskt svaga samhällsgruppers svårigheter att häv-da sina intressen och i ekonomiskt pre-sidat kommunpolitikens svårigheter att säga nej till projekt som trots allt lovar ökade skatteintäkter?

Palm-sön dag

Ödmjukhet mot vem och vad! Undrade man när Palmé i början av året deklare-rade att det kommande beslutet om ut-byggnad av kärnkraft skulle fattas i stö-rta ödmjukhet. Som många befarat rik-tades ödmjukheten högerut, till moderna och storfinnen som gärna driver hela samhälls- och kärnkraft utan att bry sig om riskerna, bara dom kan tjäna på det. När ödmjukhet mot den breda opinion som krävt stopp för vidare ut-byggnad av kärnkraft var det i alla fall inte att besluta satsa mer på kärnkraft per invånare än något annat land i vär-l-den.

Expressen-stapeln HÖGRE ÄN MATTERHORN

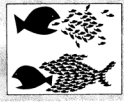
- Tävlingen om Expressen-stapeln, som utlystes i pingstnumret, är avslörd.
- Massor av läsare skrev och glödde hur hög stapeln skulle bli om alla exemplar av Expressens pingstnummer låses ovanpå varandra.
- Rätt svar blev: Alternativ D — hög som alptop-pen Matterhorn. Expressen-stapeln blev faktiskt ännu litt högre, närmare bestämt 4 770 meter. Matterhorn är 4 877 meter.

Och här är vinnarna:

Fisker är stumma såjs det, men när vi på redaktionen fick egenen på fiskarna sedan fann vi dem ovanligt talande.
Det var bara det att dom så olika saker till var och en av oss. Vad kom du att tänka på när du såg bil-den? Skriv och besätta. Vi publice-rar några förlag i nästa nummer.

Hajar du?

Är det inte höjden när Expressen går ut och skryter med hur mycket papper som går åt till ett enda nummer av tidning-en? Bara genom att inkränka på annon-serna skulle nog pappersjägningen kunna halveras och massor av energi sparas. För att inte tala om den positiva bieffekt-en att kopsheten skulle minska. En an-nan sak är att en stor del av textmassil-let med fördel kunde släpas, men det är ju något som var och en kan ta ställning till.

Det är följaktligen att en tidning som Ex-pressen, som lever och överlever ha-

genom en ständigt ökande nonenskon-sumption tillhåller de livrigaste förebekar-na för mer kärnkraft.

Tänk er att annonser och annat onödigt papper som i Expressen och bara det vet-tiga blir kvar. Då kanske inte stapeln skul-le nå över Hagabergen.

Efterstom när form av "självsanering" inte är att vänta från den kommersiella pressen kan man hoppas på att kom-munenarna får fast på insamlingen av tid-ningar och tidsskrifter för återanvändning.

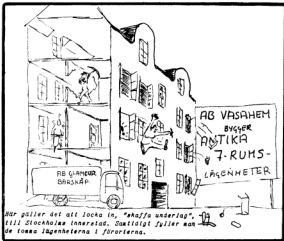
En fantastisk bostadspolitik

För några år sen stod folk i kö för att få flytta till de nya lägenheterna som snabbt byggdes runt Färsboholm, idag är det lägenheterna som står i kö. Flera förorts-kommuner håller på att gå i konjak för att ingen vill flytta till deras nya fina bostadsområden.

Men - säger någon - det här karnie betyder att vi antingen har byggt bort bostadsbristen. Ett överflöd av bostäder som det bara är att se för sig! Undersätt! Trots detta står 110 000 i bostadskö i Stockholms län, 40 000 av dem har inte en egen lägenhet. Och ytterligare 20 000 är utsläppta.

Bostad och kapital

Det har gjorts många försök att förklara det. Här är ett, som framhåller i boken Bostad och kapital, av en grupp arkitekter i Göteborg.

Men sluta bygga går bara inte. Då skulle ju en massa människor ställas utan jobb, och byggbolagen ställas utan lönsamma investeringsobjekt (fast det står såna såja förtäls bara inemot).

Om det inte går att bygga hyreshus därför att folk inte har råd att hyra dom, så kanske man kan bygga åt såna människor som har gott om pengar att gå på med. Därför har det nu blivit populärt att bygga villor, och att sanera de gamla hus i innerstaden som förut bara fick förfalla.

Standard och standard

Är det inte bra då, att hus rustas upp? Att bostäderna blir bättre? Att vi får "den standard som vi har rätt att kräva" som Hyresgästernas Riksförbunds förbundsledare m m Bengt Hallberg så patetiskt säger när han förvarar sanningarna.

Men... vilka "vi" är det som får den högre standarden, när husen har sanerats?

Skatter och bostadspolag

Inte är det dom som inte klarar av den höga hyran som en sanering för med

sej. Visserligen har staten kommit på något som kallas bostadstillägg, som betyder att stat och kommun finansierar bostadspolagerna direkt med skattepengar. På så sätt kan hyreskostnaderna hållas nere något tom att hyran är hög. Men långt ifrån tillräckligt. För dom flesta blir det för dyrt ändå.

Ännu fler drabbas av den s lägenhetsfördelningen. Större delen av statens ettor, och tvåor ska försvinnas för att lämna plats åt större lägenheter. En tredjedel av bakhallen i innerstan är emperiorbushall. Dom får välja på att slås om ett litet antal mycket rymliga lägenheter. flytta ihop med varandra eller ge sig på någon annanstans.

Regeln om att det ska finnas precis 1/4 ettor och tvåor, 1/3 treor och 1/4 större lägenheter blev nerströdd i kommunfullmäktige. Men det betyder inte att de boende är säkra; det finns inga regler om att alla ska kunna flytta tillbaka heller. Och byggbolagen har satsat miljoner på att bygga om grundligt! Så nu hänger allt på vem som är starkast.

summan av karenderummen brukar bli att bara 15 procent av de tidigare hyresgästerna har möjlighet att flytta tillbaka efter sanering. Och det är väl dom som är "vi" i Hallbergs språkbruk.

Ovanligt pundigt

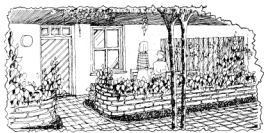
I ett av sina hus i Vasastan försökte fastighetsbolaget Pundet byta ut hyresgästernas el-element mot egna el-element. Detta betraktas nämligen av hyreslagen som en standardhöjning (centralvärme) som ger värden rätt att höja hyran. Nu blev det lite svårare än värden hade tänkt sig. För hyresgästerna vägrade gemensamt att låsa upp sina dörrar för dom som skulle installera värdens element. Inte förrän Pundet hotade med uppsägning (vilket hyreslagen ger dom rätt till!) lyckades dom genomföra sin "standardhöjning".

VART TOG DOM VÄGEN?

En underökning (Byggförklaringens Informationsblad B41974) visar, att medan andelen människor ur "socialgrupp III" i hus före sanering var ungefär 50-65 procent, så sjönk den efter saneringen till ca 15 procent.

Sanering hot mot fria grupper

Det är inte bara enskilda personer som blir hushålla när saneringarna bryter lös. Grupper och organisationer som inte har

Hyr och häpna! RADHUS MITT I STAN

Ett bra exempel på hur byggherrarna tänker sig innerstan är John Matsson i nya hyr- och spekulationsbygge på Östermalm, som står klart vid slutet. Det ur-formade bostadskomplexet begränsas av Kommen-dogatan/Hälsögränd/Grev Turegatan.

Våningarna i bottenplanet är av radhus-typ i två plan och med ingång från gatan. Sedan finns det "vanliga" lägenheter också. Högst upp ligger etage-lägenheter med takterraser. Innsterna är svindlande. För "radhusen" ca 250 000 kr kon-

tant! Det finns också en gemensam lokal, med bl a swimmingpool, modietcentrum och bar, där övervakaren kan diskutera senaste societets- och bönnytt.

Byggholagen tänker alltså tomma innerstan på den uppmunliga befolkningen för att bygga ett paradis för de besuttna. Men överallt i stan har folk tagit upp kampen för att få bo kvar. Vi måste sluta hårt, för när storfisken vädrar gud hjälper bara en hård, seg kamp.

Sanering hot mot fria grupper

Det är inte bara enskilda personer som blir hushålla när saneringarna bryter lös. Grupper och organisationer som inte har

ärken eller någon storbank balom seg rikar också till ut.

I en ombyggd biograf vid Roslagsgatan har teatergruppen Teater 9 sin lokal. Men inte länge till. Kommunen vill exploatera det goda läget och bygga bostäder där.

Detta är helt i linje med kommunens planer på att riva Bygghuset på Söder Mälarstrand, ett ställe för den växande musikscenen i Stockholm. Verkstämmer som Bygghuset och Teater 9 är ju inte vidare lönsamma. Desutom blir flytt så obehagligt aktivt där, och så träffas dom varandra på ett av kommun och kommunens oönskade ställe.

För Teater 9 lokal används. Förutom till Teater 9 egna föreställningar till föreläsningarna, filmvisningar, musikkvällar, barnverksamhet m m.

- Det är en bra lokal som kan omställas efter önskemål, säger Israel Young. Folk-

lore Centrum, som brukar ordna musikkvällar på Teater 9 med musiker från hela världen. Man kan ha hundratals människor där, eller bara några, utan att det känns tomt.

- Dom kan väl hitta någon annan lokal, säger Fastighetskontoret. Och det går ju lätt för dom att säga. Men enda möjligheten för fria grupper och organisationer att ha en egen lokal är att hyra den i ett gammalt slitet hus med låg hyra. I nybyggarna är det bara organisationer av typen Handelsbanken, Skandia, Köpmannaförbundet och SIDA som har råd att bo.

Otack är världens lön

"Sen dom tog bort det gamla planket där det växte så högt gräs och en massa nyskor och byggde en lekplats så har vi ingentans att vara".

God idé som fuskats bort

En boendeform inriktad på gemenskap och god social och kommersiell service är vad många drömmer om. Servicehuset i Sollentuna är ett försök att uppfylla dessa drömmar.

I juni 1968 beslöts kommunfullmäktige att bygga servicehuset i Sollentuna centrum efter planeringar från en rad organisationer. Byggherre och förvarare blev kommunens bostadsföretag stiftelsen Sollentunahem, skidans Cementgjuteriet, "Skidningarna", skulle göra byggnadsarbetena.

Att skidningarna fick byggkontraktet berodde på ett bra förhållningssätt. Genom åren hade man lagt ut sig den bästa byggharen marken centralt invid norra stambanan i Sollentuna centrum och Hesselund. När kommunen 1965 köpte den marken skrevs ett skandisat markpapper. Bolaget fick monopol på att bygga flerfamiljshus i kommunen under åtta år. Trettiohusen lägenheter garanterades på mark som ännu saknade stadsplan! Alltså innan det i laga ordning hade beslutats att det skulle byggas där.

Upprepade hyreshöjningar 72-73-74 någenda många att flytta. Under 1974 var varannan lägenhet ledig för inflyttning någon gång, dubbelst så mycket som i t ex Tensta. Antalet tomma lägenheter fördubblades på ett år medan byrorna alltjämt höjdes.

Kanske hade stiftelsen haft på klan att lägenheterna skulle bli vassa att hyra ut? I en informationsbrochyr till eventuella hyresgäster där stiftelsen beskrev alla stadiet med servicehuset hade man brett på ordentligt. Man lovade t ex barmtillsyn är alla. Men de få platserna i Sollentunas daghem fördelas lika till alla kommuninvånare. Efter anmälan till KO (konsumentombudsmannen) följdes broschyren av marknadsmotstånd. Vid vite av 100 000 kronor förbjöds stiftelsen att lösa mer än den kunde hålla.

Så småningom började kommunen att flytta människor med sociala problem till de tomma lägenheterna. Att hjälpa dessa människor till en "ny start" var det knappast fråga om. Däremot var kommunen angelägen om att "hålla ordning" bland de människor den hade föst ihop. För detta ändamål anlätte den ett privat vaktholag. Dessutom stängdes en pub som hade tänkts som en träffpunkt för de boende i huset.

Sollentunahem lyckades ändå inte hyra ut alla lägenheter. Huset hade fått dåligt rykte för att det ansågs bråkigt. Men när noden är som störst är polisen som närmast.

Poliskolans elever har nu flyttat in och flytt ut sovrummen. Kanske blir rent

av ungdomarna för det privata vaktholagshuset omöjligt?

Så fick man en kategoriuppdelning som inte precis gynnade den "gemenskap" man hade tänkt sig från början. Den hade inte fått lätt att göra sig gällande tidigare heller i det gitteriga huset.

Miljön runt huset är dålig och har inte direkt förbättrats av ett motorledsbygge genom den närliggande ång som fanns. Barnens utelekplatser är till stor del belagna på ett sterilt asfalterad som mestadels ligger i skuggan.

De strävanden som har funnits har alltså hittills blockerats av storbolagens vinstbegär tillsammans med kommunens underfallen, dåliga planering och bristande sociala ansvar. Så nu står huset där med alla sina brister.

Men det kan man inte nöja sig med. Hyrorna måste skämmas. Det sociala stö-

det och servicen måste rustas upp. Utmiljön måste göras tydligare och "lummigare". Utvecklingen mot att de politiskt och ekonomiskt svagaste klumpas ihop på ett ställe måste brytas.

Redan har vissa framsteg nämnts. Tack vare den hyreskamp som hyresbetalarna och den ovanligt progressiva Hyresgäst-avdelningen har fört har hyreshöjningarna stoppats. Folk flytt därför inte från huset i samma utsträckning som tidigare.

Men för att på allvar få bättre bostäder måste byggbolagets inflytande brytas och i stället de boende ges beslutanderätten över sina bostäder. Vägen dit är lång och svår och fylld av kamp. Det kräver i vissa hand ett samhälle som ser borden som en social rättighet, och inte som ett vinstobjekt. Ett annat samhälle än dagens Sverige.

Hyresbetalare

Hyra med efterräkning

Som alla vet annonseras bostadsbolagen i våra dagstidningar. En sådan annons lät ungefär så här.

FLYTTA TILL VÄSTRA FLEMINGSBERG

ett antal	
1:or	400 kr/mån
2:or	475 kr/mån
3:or	475 kr/mån
4:or	750 kr/mån
5:or	875 kr/mån

Lägenhetsvinstning alla dagar

Bostadstiftelsen Hög

Aha! En lägenhet med lagom hög hyra, den var vi.

Vi gick till Hög och fick titta på lägenheterna. Den var bra. Men när vi så småningom skulle skriva kontrakt, det vill säga när allt var klart och inställt på Västra Flemingsberg, fick vi till vår höga fasa. Veta att hyran som vi skulle betala bara var tillfälligt reducerad och den egentliga hyran låg avsevärt över den vi trodde.

Vi gick senare på ett informationsmöte där detta kom upp. Det visade sig att vi inte var ensamma om att ha råkat ut för denna falska lista. Högens representanter förklarade att "mistag" måste betala på de personer som sitter på kontrakt och visar folk lägenheter.

Varför tas inte detta med reda? duceras hyra också i annonsen? På mötet framkom också att det skulle bli en vanlig höjning inom kort utöver nedskärning av reducering.

Man kan tänka sig att med normal hyreshöjningstakt kommer hyrorna till juli 1976 att vara 1 x för en tvåa ca 650 kr/mån.

DETTA ÄR GALENSKAP. Ska vi finna oss i detta?

Ur "Höge-kam", stencilerad tidning från Västra Flemingsberg

Härda bud

Efterom vi inte vill vara ekonomiskt beroende av annonsörer är vi i denna möda värld beroende av bidrag från sympatisörer. Vill du nödla en fortsatt utgivning kan du skicka in en sånär till KLARA PAPPER pg 83 14 70-0.

HYRESBETALARNAS BOSTADSVÄRK

En av de största organisationerna i landet är Hyresgästernas riksförbund, en sammanlutning av de regionala hyresgästföreningarna. I framtiden blir alla hyresbetalare beroende av hyresgästföreningarna eftersom dom enligt lag nu ska förhandla om alla hyror.

Vad är det för slags organisation? Själva tyckes den se sig som ett slags advokatbyrå som mot arvode ger juridisk hjälp i hyresäpör. Om andra affärsintresser är den förstås mest intresserad av att själva rörelsen sträva. Verksamheten är bara ett medel. Under 1974 lade Stockholmsföreningen i sig ner mer pengar på medlemsvärvning än på förhandlingar. Och när Normalismavdelningen föreslog att deras medlemmar skulle samarbeta med icke-medlemmar i ett hyresnät, så reagerade ledande kretsar i Stockholmsföreningen med stor indignation, och skrev i pamfletten "20 exempel av tusentals". Tydligen har man... (i Normalismavd.)... inget intresse av att stärka och bygga ut rörelsen.

Rörelsen är allt, målet inte!

Den som inte ansluter rörelsen råkar illa ut. Icke-medlemmar ska betala högre hyror än medlemmar, tycker Hyresgästföreningen. Att hyresbetalarna splittras och sammanhållning mot husägarna försvåras har ingen betydelse. Huvudsaken är att rörelsen stärks.

Nöjda husägare

Erik Svensson, livstidsvald ordförande i Riksförbundet, har bland sina meriter att han livrigare än de flesta ivrade för hyresgästernas avvikande. Han och Gösta Bohman. Varför? Kanske för att den ledde till "en inkomsteröfverföring från fastighetsägare till hyresgäster" som det står i pamfletten Bostadsbrödet, skriven av några ekonomer på uppdrag av Näringslivets Bostadsutredning.

Isället för hyresgästerna har vi nu fått något som kallas "bruksvärde". Hyresgästföreningen ska tillsammans med värmdarna komma fram till en "objektivt" riktig hyra för varje lägenhet, har dom tänkt. Vi frågade en ombudsman i Stockholm om han inte trodde att boende och hyrarna kunde ha olika uppfattning om vad som var "objektivt", om det inte behövdes lite hot mot husägarna för att få dom att ge efter. Men nej. Man kunde säkert komma fram till en samförståndslösning, trodde han. Och med tanke på att "bruksvärde" betyder att "hyresvärden bor på utnyttjarens lägenhetens fulla marknadsvärde" (Statens Offentliga Utredningar 1967:41 s 43) så är det troligt att ämnet om husägarna blir något med samförståndslösningarna.

Nu är inte alla lika övertygade om att det räcker med hyresjuridisk rådgivning och samförstånd med husägarna. Hos många har en instikt vuxit fram att hyresbetalarna gemensamt måste tvinga sig till bättre villkor, om det ska bli nåt av.

En del människor med såna tankar arbetar också inom Hyresgästföreningen. Framför allt i inzerntan men också i många företer. Dom kämpar också för en levande folkörelse isället för en flockörelse där medlemmarna bara passivt följer ledningen henlur. Och det har varit förtret, lindrigt sagt, hos föreningsledning.

Kritik utesluten

I Händern har redan en konkurrenskommitté blivit utesluten för såna uppfattningar. Solentunavdelningen försöker ledningen hålla koll på genom att välja in villägare i styrelsen. Dom anses mer pålitliga än vanliga hyresbetalare, nämligen. Solentunavdelningen får inte längre utse sina egna representanter i föreningsstyrelsen. För dem är också opolitiskt, eller "extremistiskt" som det kallas.

Ja, vad ska rörelsen ta sig till med så politiskt medlemmar? Det är nog bäst att göra med alla vad man redan i fortickat ordalag har beslutat inzerntavdelningarna med, nämligen utesluta dom. För strängt taget behövs ju inga medlemmar. Hyresgästföreningen är ju redan lagstadgad representant för alla hyresbetalare, vare sig dom är medlemmar eller inte.

Radikal lösning

Det ekonomiska kunde säkert ordnas på något sätt. Redan nu sitter representanter för hyresgästföreningen i många statliga och kommunala organ, där dom tillsammans med husägare och byråkrater ska komma överens över hyresbetalarnas huvuden. Man kunde nog fira mer statligt stöd om det knep. Bara att ordna några fler nämnder och kommittéer.

Skulle man inte kunna förtärliga rörelsen helt föresten? Statens Bostadsverk. Låt Erik Svensson bli generaldirektor. Det har han ärligen förtjänat.

Så får vi fria händer att organisera oss mot husägarnas forttyck.

agan om den lilla lilla gumman

I sågan värld händer så mycket, men sålän slöt som inte redan hnt i verkliga livet.

I det verkliga livet pökar nya hus, trafikledar, kontor, bankpalat på plats. Och de säger hyresgäster och stadslasengeneraler att det som står i vägen måste TOTALANSEAS. Rivas menar dom. Och då måste folk som bor tvägen EVAKUERAS, säger dom. Flyttas undan, menar dom.

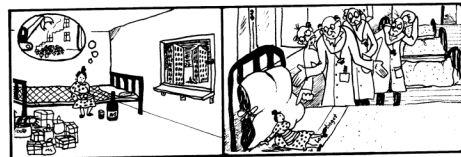
Ibland är det bråk och då blir flyttningen brutal, men inte om så den blir lugn och varm blasar små gummar och gubbar alltid an ryckas upp med rötterna och planteras på annan stam.

Vår sagan Lilla gumma bodde alldeles i en liten stad och där såg de henne kamma ibland staket omkring på trottoaren...

DET VAR EN GANG EN LITEN LITEN GUMMA, SOM BOODE I EN LITEN, LITEN LITA, MED EN LITEN, LITEN STAD. OCH EN LITEN, LITEN TOAST. NÄR DEN LILLA, LILLA GUMMAN KÄNDE SIG LITE, LITE LEDSEN FILER LITE, LITE ENSAM ELLER LITE, LITE SISÅRÅ, SÅ TOG HON GÅRAN EN LITEN, LITEN VINARE ELLER PRATADE MED EN LITEN, LITEN GRÅKE.

IBLAND TOG HON HAND OM LILLA, LILLA - GRANNENS LILLA, LILLA BARN, DÅ GRANNEN HÅDE JOSSA LITE, LITE. DEN LILLA, LILLA GUMMAN TOG EN LITEN, LITEN VINARE, PÅ OCH DÅ OCH TYCKTE ATT LITET VAR LITE SOM HON SJÄLV. MEN ALLA I DET LILLA, LILLA HUSET PÅ DEN LILLA, LILLA GATAN TYCKTE MYCKET MYCKET OM DEN LILLA, LILLA GUMMAN...

EN GANG NÄR HON JOST SKULLE TA EN LITEN, LITEN DÅ KOM STORA, STORA PÄNNEBOSTÄDER OCH SA: SCHAAS GUMMA! OCH DEN LILLA, LILLA GUMMAN TVINGADES UT TILL EN EVAKUERINGSBÅS OCH KOM ALLDRIG MER IGÅEN. FÖR I DET STORA, STORA EVAKUERINGSBÅSET TOG HON STORA, STORA VINARE OCH HÄMNADE

SEN PÅ ETT STORT, STORT SJUKHUS MED STORA, STORA SÅLAR OCH MED STORA, STORA LÄKARE MED STORA, STORA GLIMBÖN OCH MED STORA, STORA SKAKKNÄRAR PÅ SINA STORA, STORA HUVUDEN. DEN LILLA, LILLA GUMMAN BLEV SÅ LITEN ATT HON FÖRBÄNN. AV DET LILLA, LILLA HUSET BLEV DET EN PARKERINGSPLATS.

Tvångsförflyttning från Sibirien

Ett av de kvarter som hotas av kommunen och de privata fastighetsägarnas saneringslivet heter Ingemar. Där har en grupp boende jobbat snart två år för att saneringen inte ska ske helt över deras huvuden. Några av medlemmarna i gruppen berättar för Klara Papper.

Kvarteret Ingemar ligger i den del av Vasastan som brukar kallas Sibirien. Vi är ungefär 750 som bor här, de flesta i hus från sekelskiftet. Många har bott här länge, en del mer än femtio år.

Sibirien var ett fattigt område förr. Fortfarande är det många i kvarteret som har små inkomster. Men eftersom hyrorna är låga klarar man sig ändå.

Avsiktligt förfall

Husen är rätt dåligt underhållna. Det finns många oenigheter till det. Många privata värde har av ren bekvämlighet struntat i att underhålla husen. Andra har spekulat i framtida lyxsaneringar, och under tiden förfallnar husen. Kommunen har underbottat förfallet 1939 års stadsplan så t ex rent ut att husen inte fick repareras, för dom skulle rivs så fort som möjligt. Så gick det efter år.

Kommunen vill riva

Juhen 73 fick vi av en tillfällighet köpa att kommunen hade planer på att köpa upp hus för sin gemensam förskola och sen exportera resten. Dom tänkte riva alla grävhus för att bygga en stor samman-

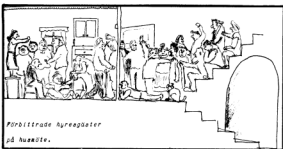
hängande hyresklipa inuti kvarteret, med garage och familjelägenheter. Vi som bodde här skulle flytta all världens väg.

Vi går samman

Vi sammankallade ett möte hemma hos en av de saneringshotade. Lägenheten blev sprängfylld med folk. Vi bildade en kvartersgrupp med ett par personer från varje hus, som bland annat skulle samla ihop uppgifter om vilken standard folk i kvarteret egentligen ville ha. Vi organiserade möten i alla hotade hus i kvarteret, och till slut kunde vi sammankalla våra synpunkter på saneringen.

Alla vill bo kvar

Det visade sig att så gott som alla ville bo kvar, och de flesta ville ha ganska små förändringar. Reparationer, värme, dusch, på några ställen gemensam dusch. Gemensamt för kvarteret ville vi ha ett par tvättugnar, några gemensamma toaletter, lekplats för barnen och planteringar. Sida 3 av alla vi frågade ville ha garage i kvarteret. Vi diskade resultat till kommunen och levade att vi skulle få reda på allt som planerades om vårt kvarter, och att vi skulle få yttra oss i planeringen. Svaret från kommunen var att stort sett Ni får yttra er när vårt förfall är färdigt.

Den som inte har haft råd att rasta upp själva får bo ed här.

Sedan var en värdag 74 hade tagit kontakt med fastighetsnämnden och bett dom komma och titta på våra hus innan dom bestämde något, hörde Bengt Hallberg av sig och lovade komma. Han är vice ordförande i fastighetsnämnden och desutom bli a ordförande för stans bo-stadsförmedling och förbundssekreterare i Hyresgästernas Riksförbund, alltså en uppgift man som sitter på många stolar...

När han antingen kom, åtkämligt föreslåg, var han inte alls intresserad av vad vi hade sagt om husen, utan ville mest agitera för sina skiter om bostadspolitik. Vi fick veta att vi bara gick fastighetsnämndens ärenden om vi ville bo kvar, för här ville kommunen att det skulle bo barnfamiljer. Vi fick flytta till annatstans och det gjorde inget om hyrorna blev högre för vi skulle få bostadstillägg. Bostadstilläggen hade vi riktat på, så vi visste att vi skulle förlora på bytet. Hallberg påstod dock att vi var "potentiella bostadsmottagare", så vi skulle inte klaga. På frågan om han var beredd att medverka till att vi fick medflyttande över kvarteret svarade han ett kort nej. Och så föreslåg han med avseddhetslängtan att om han fick råda skulle grävskoporna huga in

"När folk bor i hus om inte underhålls på 40 år är rädda för kommunens saneringsplaner i stället för att se fram emot dom måste det vara nåt fel på dom"

på vårt kvarter redan i början av 1975. I bostadsrådet hyresnämnden och begärt att hyresnämnden skulle gå till för kvarteret ska förlängas till vidare. Vi vill nämligen att ingenting ska göras förrän kommunen har diskuterat med oss. I somras fick vi till slut ett litet genivar från kommunen i alla fall, stadsbyggnadskontoret har beslutat att inte an

Hyrorna fyrdubblas

Men under tiden har några av de privata fastighetsägarna börjat sanera hus för hus på vanligt sätt. Två hus är redan "sanerade". Ett av dem är Huset i Frejgatan 105. Tidigare fanns många smålägenheter i huset, där mest ensamstående bodde. Lägenheterna var billiga, ungefär 175 kronor för en två. Nu, efter saneringen kostar en trea 1 060 kronor i månaden. Dom påstår att det ska bo barnfamiljer i dom sanerade husen, men vilka barnfamiljer har råd med sådana hyror?

"Inte berörda"

Privatvårdarnas saneringar har ställt oss i en helt ny situation. Ibland har vi inte ens fått veta vad som varit på gång. I februari 75 fick hyresgästerna i Huset i Frejgatan 107 reda på att värden redan i oktober hade skikt byggnadslov för att bygga om huset. Visserligen anser kommun att hyresgäster inte är "berörda" av ombyggnad av det hus de bor i, men i alla fall skickade folket i 107an in en begäran om att få yttra sig. Bara för att få veta att kommunen redan hade givit tillstånd att bygga om.

Vid tvättning av hyresgästerna upprättas skitkådet.

dom börjar rita på kvarteret igen, så dom träffa oss för att höra vad vi tycker.

Efterom vi tyckte att vi inte kunde tillräckligt om saneringar, så gick 28 personer ut kvartersgruppen på en kurs som vi ordnade i samarbete med riksstudieförbundet. St Erik Folkhögskola och Studiefrämjandet.

Frejgatan 12

Hyresgästerna på Frejgatan 12 har skrivit till kommunen och talat om hur dom vill ha det.

Tvättugna vill dom ha, gemensam bastu och duschar i källaren. Och fasaden putsad, och bättre elnät. Centralvärme vill dom absolut inte ha eftersom alla redan har egna element.

Bort med kontoren

Tre barnfamiljer finns i huset, som är ganska låst. En av dom bor i en stor lägenhet som dom själva har moderniserat och rustat upp. Två av barnfamiljerna bor trångt. Men dom borde kunna få stora lägenheter utan att någon måste flytta för i huset finns två kontoriserade lägen-

heter, varav en trea, som kunde bli bostäder när huset rustas upp.

Vid en "vanlig" sanering av huset skulle alla hyresgästerna, inklusive barnfamiljerna, tvingas flytta för att aldrig kunna komma tillbaka till huset. Om kommunen, som äger Frejgatan 12, i stället ville utgå från hyresgästernas önskemål, skulle huset kunna rustas upp så det kom dom till godo. Menar kommunen aldrig med talet om att det ska bo fler barnfamiljer inne i stan, så finns det massor av stora kontoriserade lägenheter som är lämpliga som familjebostäder.

Folk pissar i porten Centern skiter i problemen

Varenda port i stan hålls numera låst om kvällen och nätter. Affärer också under dagarna. Detta villar en massa problem. Besökare kommer inte in, en glömd nyckel blir till förtret etc. Väst är att vi väntar oss vid att leva i en löst stadt utan att längre reflektera över hur detta bidrar till isolering och främjande och en mentalitet av "värde-de-jävla-och-skiter-i-sanda".

Sen är det också en fråga om i vilken grad man legitimeras komma ifrån dom problem man försöker lösa ut. De bostadsbå har inte mindre behov av att sova och pissa för att portar är låsta.

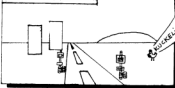
Om detta andas inte stockholmssaneringen en stusselse då dom i riksdagen nyigen föreslagit kommunaliserade porttjänsterna så att alla portar kan hållas låsta hela dygnet.

Centerns förslag att lösa sociala problem med ökade tekniska hjälpmedel är typiskt för ett samhälle på defensiven inför de problem det själv skapar.

BOTVIDS FÖRSTA
MORGNEN I HALLUNDA

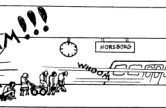

Lång dags färd mot natt ???

MED ANDAN I HALSEN.....

... MEN FÖR SENT

SL SPÅRAR UR

PERSONAL OCH TRAFIKANTER I KLÄM

" Jag måste gå upp klockan halv fyra på morgonen för att hinna åta något innan jag går till personalvagnen. Vagnen drar till 20 minuter, och bussen går från Hållan kl 4,40. Den är framme vid Högdahallen kl 5,30. Klockan 5,58 börjar jobbet, sen håller jag på till 9,18. Sedan är jag ledig till 15,05. Hem hinner jag knappt, det blir bara att kasta i sig maten och vända igen. Att driva i stan i sex timmar är också att kasta bort tiden. 15,05 börjar jag alltid igen, och håller på till 18,40. Sedan ska jag ta mig från Högdahallen till Gullmarplan, där jag tar bussen kl 20,16. Sen är jag hemma i handen vid 21-nå, "

Exemplet är inte från sekelskiftet utan från 1975 och visar hur en SL-anslidd har det, som Klara Papper varit i kontakt med. Överdrivade, låg lön och högt uppdrivet arbetstempo har lett till ett djupt missnöje, som märks genom personalbrist och stor genomströmning av personal.

Medveten SL-politik

Den låga lönen gör att många familjeföräldrar tvingas arbeta oövertid för att klara ekonomin. Därigenom kan SL under-

dimensionera personalstyrkan och spara in stora pengar åt Landstinget. Dom behövs ju inte betala sociala avgifter för så många. Förhållanden har inte förbättrats genom åren. Tvåstund tvingar de senaste årens rationaliseringar personalen att arbeta ännu mer för samma betalning. Man har t.ex. slopat råkylaren, som manövererar dörarna på de långa tågen på T-banelinjerna 13, 14 och 15. Nu får förarna göra det arbetet också.

Mättat rågat

Iritationen har ökat för varje år. Efter flera årets rekordlåga avtal hade man väntat sig ett bättre i år. Men det nya avtalet innebär en realitetsanpassning. Det blev för mycket. En så gott som enlig trafikpersonal vägrade att acceptera ett avtal, som varken löste personalbristen, lönefrågan eller de uppträddade arbetsmetoderna. För att sätta kraft bakom kraven beslut personalen att allt oövertid och fridagsarbete skulle stoppas.

SL-ledningen låtsades fört inte om blockaden utan talade om "öbenägenhet att arbeta oövertid". I juni blev dom dock tvungna att dra in flera buslinjer och tygla in blockadstrytare på andra. Men tydligt i hösten började SL låta sola

med sig. Några nya tjänster inrättades. Och körtiderna gjordes lite mer samman-

hängande. Ett bra utgångsläge för dom nya aktioner som personalen planerar till nästa års förhandlingar.

Drabbas tredje part?

Många hävdar att det bara är allmänheten som drabbas av sina här konflikter. Men trafikantställda och trafikanter har gemensamt intresse av att mera pengar sänks på kollektivtrafiken. Dessa pengar måste tas någonstans ifrån. Men personalen skall inte drabbas av låg lön och orimliga arbetsförhållanden. Det behövs inte heller några avsevärdningar eller ökade kommunalskatter. Pengarna skall föras över från privatbusslinjer till kollektivtrafiken. Företagen måste också vara med och betala, så länge det är företagens fria etableringsrätt som skapar det stora transportbehovet.

Att cykla i kollektivfil

På bland annat St Eriksgatan i Stockholm finns det en sträcka med en särskild fil för busar, taxi och cyklar. Tjänar van vill från början att det skulle fungera som ett knutnät för miljögrupper och byalag, något konkret att peka på.

Det är ingen berrhet att sådana filer fungerar dåligt för busarna eftersom det ofta står bilar parkerade där. Ingen kollektivfil är starkare än sin svagaste länk. Men hur är den att cykla i?

Jodå, det är både spännande och omväxlande. Det som krävs i förutom cykel är starka nervar. Om man cyklar mot St Eriksgatan börjar filen strax efter Flemingsgatan. Underligt styr cyklisten så nära trottoarkanten som möjligt utan att förståse komma hinder. Plössligt svänger en humrig bilist in för att köpa en varmköer i kioskens bredvid smaskigraffen Kamras. En hastig sväng ut i gatan rådar situationen men skapar genast en ny.

Här skulle berättelsen kunna sluta, men

vi antar att ett under sker och att cyklisten undgår att skivas mellan en stillastående bil och en frammanförande fordonstfil. Genom släckig navigation når cyklisten den värmeköer- och butiksfilen St Eriksgatan. Nervspänningen släpper. Men när räddningen är som närmast, då är faran som störst. En bred SL-bus har också traslat sig förbi de parkerade bilarna och foraren ser en chans att köra in lite tid på sin pressade turista. Han sätter upp farten och håller så nära som möjligt den mest i stillastående bilar som han har till väster.

Men buss- och cykelfilen symmar bara bus eller cykel, inte bilådaer. Cyklisten inner faran men paralyserad som en hare i en ljusligg jagar han vidare och försöker tränga sig allt närmare gångbanan. När trafikredelarna av bron är avverkad hinner busen ifatt, nafsar tag i cyklisten och stoppar in honom i den kvam som bildas av busshjulet nav och gångbanans järnkantning.

Hyreshus bullervall vid Fällan

Minns du striden om Fällan för några år sen? En strid för en ekbacke, eller ett överklasseresservat, eller Bellman, om man ska tro vad blåskorna säker.

Men avsikten var att stoppa byggandet av motorvägen mot Haninge. Aktivister na protesterade mot den blivande trafikpolitiken, mot att direktbussarna skulle dras in, mot det buller som Nynäsvägen skulle dränka omgivningen i.

Striden har fått ett efterspel. Ivesa hovrätt tvingade för några månader sedan, med stöd av miljölagstiftningen, Vägverket att lösa in en villa som hamnade mitt i det värsta ljudet från filen vägen. Över 200 000 fick Vägverket punga ut med.

Men i Trångsund stryker Nynäsvägens 12 filer förbi Murväggen hyreshus. Väggar na i husen har spruckit av springningarna vid vägbygget. Och när trafikfilen släpps på ska busen fungera som bullerskärm är det tänkt.

För människorna på Murväggen finns inga 200 000 för inlösen. Inga lagar kan tvinga Vägverket att omgäta dem för allt obehag vägen villat. Dom äger ju inte sina hus ...

Centerna kamp för bättre kollektivtrafik.

Cykelfilodjan är en aktionsgrupp av cyklister i Storstockholm. Bill en länk i kedjan. Kontakta Henrik Jørgensen, tel 011 77 24 (dagtid).

DÄR HANDLAR MAN SOLIDARISKT

En trappa ner på Lunkeshögsgatan 79 har Emmauskommunen sina lokaler.

Sånt man inte längre behöver - kläder, möbler, hushålls- och elektriska - kan genom Emmauskommunen få nytt liv istället för att gå upp i smutsig röck på en sopstation. Och inte nog med det: sakerna kommer också direkt världens fattiga och förtryckta till del.

Så den som har något som inte längre behövs har dubbla skäl att ge det till Emmaus. Och den som inte nöjer sig med dessa personliga pojningedringar handlar naturligtvis på Emmaus loppmarknad. Där också kläder och praktiska prylar finns i överflöd.

Så här jobbar Emmaus: av de kläder som folk skänker sorteras de användbara ut och räckas till afrikanska befolkningsdelar. En del säljs på loppmarknaden och resten blir till lump. Annat som skänks säljs på kommunens loppmarknad på Lunkeshögsgatan 79. Övervinsten av denna försäljning går helt till ekonomiskt bistånd.

Mellan 14 och 18 vardagar och 10-14 lördagar är loppmarknaden öppen och då kan saker också lämnas in. Möbler

och andra tyngre saker hämtas om man ringer 31 44 31.

En av de sex i kommunen, Jussi, säger: "Det viktigaste för oss är att visa en praktisk solidaritet med dem som kämpar för

fribet från imperialistiskt och kapitalistiskt förtryck, t ex befolkningsdelarna i Zimbabwe (Rhodesia) och Namibia (Sydvästafrika). Samtidigt vill vi informera om vad vi här i Sverige kan göra politiskt och ekonomiskt för att undanröja hoten mot " tredje världen " "

Inom Emmauskommunen lever man som man lär: solidariskt. Alla turas om med jobbet att sortera kläder, hämta möbler, sälja på loppmarknaden, laga mat etc. Man inte bara jobbar tillsammans utan har också gemensamt bostad som gör det enkla och billigare att leva för kommunemedlemmarna. För sitt heltidsjobb har dom fri mat och bostad och 50 kronor i veckan.

Allt som rör verksamheten beslutas gemensamt av medlemmarna, som med det också kan visa att en rörelse kan fungera helt demokratiskt och inte bara genom "medialytande" för de arbets-tände. Medlem blir man efter att ha jobbat i fyra månader i kommunen.

Det finns föresten plats för ytterligare ett par medarbetare. Är du intresserad så hör av dig på telefonnumret ovan.

Inte bara begagnade böcker och prylar finns hos Emmaus. Möbler, textilier, kläder och hushålls- och elektriska prylar finns i överflöd. En del säljs på loppmarknaden och resten blir till lump. Annat som skänks säljs på kommunens loppmarknad på Lunkeshögsgatan 79. Övervinsten av denna försäljning går helt till ekonomiskt bistånd.

I bilar sheppas kläder till bl.a. afrikanska befolkningsdelar.

Böcker om bilismen

I industriländerna är ungefär 10 procent av den yrkesverksamma befolkningen sysselsatt i bilindustrin. Bilindustrin om-sätter varje år 100-tals miljarder kronor. Bilsmen framväxt har gjort det "nödvändigt" att bygga om hela samhället. Bilindustrin har alltså en enorm betydelse för ekonomin.

Men nu har något börjat hända. Människor kan och vill inte köpa bilar i den takt som bilarna tillverkas. Lagren av överskott bilar växer. Bilindustrin världen över har råkat in i en kris.

Om den amerikanska bilindustrin och dess kris berättar ekonomen Emma Rothchild i boken *Paradise Lost: The Decline of the Automobile Age* (Det förlorade paradiset: Den bilindustriska krasens nedgång). Tyvärr finns den inte på svenska - ännu.

Bilens historia kan delas in i två stadier säger Rothchild: Fordismen och Sloanismen.

Fordismen är billig massproduktion. Den symboliseras bäst av det löpande bandet. I Ford fabriker blev arbetaren en maskin-slag som i oändligt upprepade några enkla handgrepp. Allt för att minska kostnaderna.

Sloanismen (efter en GM-direktör) tog vid där Ford ideer inte längre kunde sälja bilindustrin tillväxt. Den innebär att bilarna tillverkas i en mängd olika modeller. En bil för varje smak är slagordet.

Men idag är det troliga slut för bilindustrin, menar Rothchild. Ledningarna för GM, Ford och andra bolag kämpar med växande lager av överskott bilar. Och eftersom bilindustrin måste visa för att överleva är detta katastrofsignaler. Man föröker försvilvat övertala den amerikanska familjen att skaffa en tredje bil, med motiveringen att den som köper bil gör en insats för fosterlandet, man söker efter nya marknader i Osteuropa, och man föröker till och med lura på de fattiga länderna i Asien och Afrika sitt dyra, opraktiska transportsystem.

Ett kapital är en jämförelse med jämförelsen nedgång för hundra år sen.

Den engelska industrin lyckades aldrig riktigt hämta sig efter den smällen. Här går det upp. Ska industrin hitta något nytt område att investera i som blir lika stort och lönsamt som bilismen har varit?

Det finns två gamla romaner om bilismen och också:

BILARNAS LIV där Ilja Ehrenburg med tior humor skildrar bilindustrins uppgång.

BILKUNGEN av Upton Sinclair. Bilkungen är en Henry Ford, men boken handlar om en av alla som slets ut i Ford fabriker.

Böckerna finns på biblioteket.

Vad som gör mig

Vad som gör mig så förbannad är inte främst att det nu i 12-minuterstraffiken är nästan omöjligt att hålla reda på namnen för T-banens gångväg - jämfört med de bekämda 10-minutersintervallerna. Heller inte den något ökade väntan, det lite trängre utrymme i lägen och busarna och i samband med det också den ökade väntan i rulltrappor och vid gångbryn.

Inte heller är det i första hand de långa köerna vid skåporna eller själva utgifterna för den 40-procentiga öknings av 50-kortet. Man står ut med det. Liksom med det ökade antalet privatbilar på gatorna. Man måste ju helt enkelt.

Vad jag däremot inte kan förlåta mig med är nykedenomen hos de trafikantvargarna i landstigen. Främst då centern som så totalt byter mot tidigare löften om bibehållit 50-kort och rosenrogn inriktning på bättre miljö. Men också sossarna som nöjt sig med att låtvindigt placera poäng på centerns nykedenomen istället för att på allvar försöka få Stång att gå smettan med pengar till landstigen. För moderat och folkpartist är väl nedrustningen av kollektivtrafiken bara ett led i deras allmänna anti-kollektivistiska syn på tillvar.

Vad jag ska göra åt dom vet jag inte. Det bara står still i Hallen!

ARG TRAFIKANT

TRAFIKSANERING INTE NOG

Mycket här har ågats dom som tror att man löser sociala problem med fler poliser och fängelser. Med all rätt. Men också bilismen är ett socialt problem, som man inte löser med hinder och fäbuds.

Bilar ett sjukdomssymptom

Varför har vi alla dessa bilar i stan? Ja, om man bygger områden där man bara bor, och andra områden där det bara finns arbetsplatser, så är det ganska naturligt att det blir mycket trafik. Det låg man för länge sen, och förorterna planera för arbetsplatser i bostadsförorterna. Nu är det bara det, och som åger företagen inte har någon lust att lägga sina fabriker i eller nära ett bostadsområde, eftersom marken är dyrt där. I tillägg placeras dom med förklarligt närmast långt ut på en åker, bara åtomterna med bil. Kostnaden ligger dom helst i innerstan så att alla direktörerna ska få nås till varandra när dom ska prata affärer.

Långt till arbetsplatsen

Följden blir långa arbetsresor. Situationen förvärras av den utveckling av bostäderna som har praktiserats under många år. I centrala stan bor man tät, 169 lävande per hektar i Vaastan. Där är det också nära till alla de inte särskilt många här blir, i förorterna bor man glänsare. I Sollentuna, t ex, bara 8 inv/ha om man räknar bort Järfvafältet. Avstånden blir stora, så stora att man helst åker bil när man ska någonstans.

Riktigt vansinnigt är det föruts att bygga villor, samtidigt som man plåtar sig vilja minska biltrafiken.

Trafikanläggningarna måste ses som en nödvärld för att omedelbart få bättre förhållanden i innerstan. Nästa steg måste bli att röja undan osakerheten till trafikfiken.

Exemplet Kungsholmen: TRAFIKEN AVGÖR

I innerstan är trafikproblemen svåra. De hårdast drabbade är barn, äldre och handikappade. Vi har därför lagt ner mycket arbete på dessa problem. Byalag och miljögrupper har länge krävt att få vara med och påverka beslut om sin närmiljö.

När så kommunen tycktes intresserade förelagor, organisationer och andra att dela i samråd för att diskutera det kommande trafiksaneringsen så ställde många upp. När man såg att kommunen redan hade ett genomarbetat förslag kunde man visserligen mistänka att kommunen hade bestämt sig i förväg för hur saneringen skulle se ut. Men eftersom vi länge krävt att få vara med och påverka, så ställde vi upp i samrådet. Hur resultatet än blev så skulle detta vara en viktig erfarenhet, resonera många.

Det visade sig att där problemen var svåra - främst i innerstan - så var man tvungen att ifrågasätta hela trafikpolitiken. De förslag som kommunens tekniker hade gjort skulle nämligen inte medföra verkliga förbättringar utan bara flytta om trafiken mellan gatorna.

Många synpunkter

I Kungsholmensområdet, där jag deltog, var det bara några deltagare som ställde kraven på bilarnas framkomlighet främst. Det var representanter för Moderata samlingspartiet, KAR och en förening för barn. De flesta övriga menade

att rejäla förbättringar måste göras för kollektivtrafiken, glädde och cyklisterna. Vi hade många möten, ungefär en kväll varannan vecka, och mötena var ganska jobbiga eftersom mötatsättningen så ständigt kom upp. Mycket tid gick åt att diskutera t ex om det är möjligt att handla utan att ha bilen med sig!

Kritik av utläggningen

Många var alltså missnöjda med kommunens förslag, och ett alternativt förslag måste göras. Men teknikerna visade inget intresse av att hjälpa oss med detta! Det gjorde oss besvikna. Vilka direktiv hade teknikerna fått? Hade man verkligen bara tänkt att vi skulle diskutera detaljfrågor i kommunens förslag?

Vi fick alltså lita till egna krafter som så ofta är faller. Efter mycket arbete presenterades förslaget "Gröna Ön", utarbetat av Hyresgästföreningens Kungsholmsavdelning, för samrådet. Det fick stort stöd. Förslaget bygger på följande krav:

STARKT MINSKAD BILTRAFIK JÄMFÖRT MED NU

KRAFTIGT FÖRBÄTTRAD KOLLEKTIVTRAFIK

BOKT MED GENOMFARTSTRAFIKEN
ETT BRA GÅNG- OCH CYKELTRAFIKNÄT - FÖR EN SÄTTRE BOENDEMILJÖ

"Gröna Ön" ingen isolerad ö

Eftersom alternativa förslag arbetades fram i de andra innerstadsdelarna samarbetade vi så att de alternativa försla-

INNERSTANS FRAMTID

gen "passar ihop". "Gröna Ön" är alltså inget isolerat förslag. Denna är viktig.

Men arbetet var inte slut i och med att samrådet var över. Det viktigaste arbetet - att få reda på vilken sorts sanering Kungsholmens skulle ha - återstod ju. Därför har arbetet fortsatt. De kontakter som knöts i samrådet visade sig vara värdefulla. Under namnet "Trafikkommissionen på Kungsholmen - Gröna Ön" arbetar nu föreningar, grupper och partier tillsammans för att informera och skapa opinion kring Gröna Ön. En namnsamling pågår, vi har bl a ordnat ett stormöte, gjort en broschyr om Gröna Ön och tillverkat en skärmtställning. Utställningen går vi ut med på Kungsholmen på lördagar och söndagar. Vi taras om med detta så att det inte ska bli så arbetsamt. Vi har också att det är väldigt värdefullt att stå ute med utställningen för att vi då får viktiga synpunkter av andra och för att vi kan förklara en del missförstånd kring förslaget.

"Opertiska" motståndare

För det är ju så att vi har "fiender" som gör vad de kan för att förlojliga förledat och spela ut olika grupper mot varandra. Vi har tidningen "Vårt Kungsholmen" som finansieras av företag och affärer

och delas ut gratis till hushållen gjort sitt bästa för att visa att Gröna Ön är så viktigt. Trots att tidningen säger sig vara neutral i saneringsfrågan. Vi måste alltså arbeta vidare med att bemöta kritik också.

Men varför ågats vi saneringsfrågan så mycket tid och arbete? Ju, vi menar att trafiken är en del i ett större sammanslag, nämligen hur innerstan ska se ut i framtiden. Vad ska den användas till? Ska det bara finnas affärer, banker, kontor och bilar där? Eller ska vi kunna bo där också? Och om människorna inte bor i innerstan, blir det en levande stad då? Svaret måste bli nej.

Menar kommunen allvar ?

Frågan är vad kommunen menade med samrådet. Kunde var det ett sätt att tyda den allt starkare opinionen genom att ge den en att eftersträva ökat inflytande för de boende och samtidigt se till

att våra önskemål stannade inom samrådens små grupper. Om detta var avsikten har man inte lyckats, eftersom vi har arbetat mycket med att föra ut saneringsförslagen till kungsholmsborna.

Men kanske är kommunen verkligen intresserad av att få del av vår kunskap om vår närmiljö och kommer att ta vårt arbete på allvar? Vilket beslut kommunen an fattar i och så fort som det trägnas arbetet med att få en levande innerstad där människorna inte behövs riskera livet i trafiken, där innerstadens små möbigheter till sociala kontakter tillvaras och det barnfamiljer vägar flytta.

Margareta Heilm, Kungsholmen

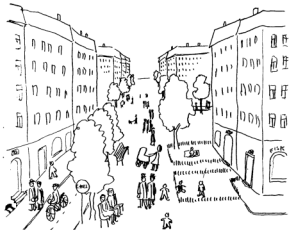

Moderata proportioner

Det var en eftermiddag för en månad sen. Jag stod på Årsundsvägen i Solna och tänkte mej till Vällingby. Jag var obehag med området och kände inte till hur busarna gick. Plömtigt kom bus 515. Jag blev upp till föraren och frågade efter vägen.

"Åk in till T-centralen och ta tunnelbanan ut", svarade han. En omväg på en dryg mil.

Och på Kungsholmen kvarstår det i vissa kretsar över att "Gröna Ön" vill hämta bilisterna att åka Klarastadens från västra Kungsholmen till Norrmalm. Var har dom sitt sinne för proportioner, moderaterna?

Samtal med en GATUBORGARE

När det debatteras om trafiksaneringar i Stockholm kan man vara viss om en debattledare: det moderata gatuborgarrädet Ulf Adelsöhn. Mot alla försök att hejda bilströmmen har han de senaste åren uppträtt som den fria bilens röst i Stadshuset, trots att han säger sig tycka illa om bilar. Det där måste vara en märklig person, tänkte vi. Så vi knatade upp till Stadshuset en dag för att höra efter.

OBS! Samtalet är inte ordagrant nerbiverat. Det skulle bli för långt. Vi har förkortat de ut kontentan. Men vi har ett band för den som vill följa med i alla turer.

• Det är alldeles fel, protesterade Adelsöhn. Jag vill faktiskt minska biltrafiken till inkomsten. Men jag har alltid framträtt som en kontroversiell person. Jag var kontroversiell på 60-talet när jag gick emot trafikleder som Blasieholmsleden och Normalstrandsleden. Men nu vill man gå till den monenta ytterligheten. Jag står mittemellan.

Jaha, det verkar inte så dåligt, tänkte vi. Fast hans engagemang tycks inskränka sig till de exotiska bostadsområdena vid Normalstrand och Strandvägen. Vi har inget minne av att han gick emot i ex P-huset i Brunkeberg. Eller Östbyleden vid Hökarängen.

Inne sitta bilarna är ute

Men hur vill du minska bilismen då, Adelsöhn?

• Ja för det första får inte kapaciteten öka. Infarterna till innerstan får inte breddas. Och så kan man förbättra kollektivtrafiken på ett sätt som inte kostar något. T ex kollektivfiler i mitten av gatan, alltid grönt ljus för bussarna. Ta bort den tunga trafiken och en annan fil för bilarna.

Jovist. Det är på modet att inte tycka om bilar i om bland politiker na. Det vill säga i ord. Det pratas om att "prio-

ritera kollektivtrafiken" samtidigt som bussar dras in och direktbussar läggs ner. Det säjs att inga fler bilar ska få komma till innerstan samtidigt som man planerar en ny Skanstullbro och breddar Norrtäljeväg. Adelsöhn program för minskning av bilismen kommer första inte heller att bli mer än prat. Eller ska vi våga tro att han går emot den nya Blasieholmsleden som han själv varit med om att planera?

• Men jag tycker inte att man ska stänga av några gator för bilar. Bilsamens

undersökningar visar att folk är emot avstängningar. Och så har vi våra lokala partiorganisationer som vi lyssnar till.

Och det är klart - lyssnar man till motorbranschen och moderater så...

Förortsproblem bara "teoretiska"

• Frågan om Kungsholmens sanering får inte beslutas bara av kungsholmsborna, säger Adelsöhn. Jag som ansvarig politi-

ker måste ta ansvar för hela regionens trafikproblem. Ja det där sista låg det något i, tyckte vi. Så vi frågade om Adelsöhn som "ansvarig politiker" hade något program för förortstrafiken.

Det hade nu inte Adelsöhn. Snarare menade han att dom som bor i förorter har så många andra fördelar i form av nära till naturen att dom gläms kan ha sina långa resor. Att alla inte kan ha bil, och att det blir allt sämre för de billosa ju fler som köper in sig i bilsamhället, enligt Adelsöhn bara var en "teoretiskt resonemang". Och det är väl det för honom, som moderat är han ju med i det mest bilbäna partiet.

Ute och åker

Nu är ju kollektivtrafiken förskräckligt dålig, så snart man inte åker till innerstan. Den går mycket långsammare än bilarna. Vad tänkte då Adelsöhn göra då det?

Ja, för kollektivtrafiken hade han inget recept. Och det var "inte hans jobb att göra så att bilarna gick långsammare", sa han!

Men vad tycker du om utspridningen av stan då, frågade vi. Villasmallarna t ex åstadkommer ju en massa biltrafik.

• Det är väl riktigt att kompakt bebyggelse ger bättre trafikförhållanden. Men smulur är bra.

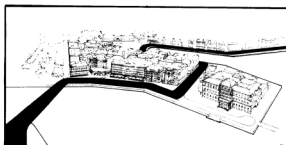
Och hur är det med arbetsresor? Nu läggs ju många av företagens arbetsplatser helt ocklogiskt för kollektivtrafik.

• Det är ju naturligt att man lägger arbetsplatser där det är billigt. Vad man kan göra är väl att ge subventioner till företagen så att dom ska lägga sig på bättre ställen.

Missförstånd

Alltid är det vi som ska betala, aldrig företagen. Men hur har du tänkt dej framtiden då Adelsöhn? Bilismen är ju rätt lösslagit med resurser.

Det var nu inte något problem. Man kunde säkert driva bilar med solenergi i framtiden, spådde Adelsöhn. Då kunde man to m ha dom i innerstan, sa han och lyfte upp. Men slutade med en suck över

Försöksballong ?

City 62 och City 67 bette två cityplaner från det bildade sextialet. Där fanns bl a Normalstrandsleden och Tunnelgatan som nedskapades av en stark opinion i samarbete med stans dåliga finanser.

Nu börjar citypropparna fyllas och bilplanerna vidtar kanske avgiftsluft igen. I den nu aktuella planen City 75 har en ny led över Blasieholmen dykt upp.

Formellt är det för att befria Arsenalgatan, en av Stockholms mest belastade, från biltrafik och göra den till gågata.

Det låter bra. Men vad händer med de

cirka 40 000 bilar över Strombron som varje dag passerar över Blasieholmen? Jo, hör och häpna, dom ska ledas i en vid blåg långt ut på Blasieholmen, så då bort till Nationen museum och grida avgarer och buller innan dom leds tillbaka.

Det här har väckt kritik från Nationalmuseum som ser sina samlingar hotade av avgifter. Även KAK, som inte brukar protestera mot trafikleder, har hört av sig. Kanske beror det på att dom har sina lokaler på Blasieholmen?

Om förslaget genomförs kommer bl a hamnmiljön för skärgårdsstrafiken att förändras och Nyhyvnen nagas i kanten. Det hela verkar så svagt att man undrar om det hela är allvarligt menat.

Och kanske är det inte det. För det finns ett "alternativ" förslag som bara leder hälften av trafiken så långt ut medan den andra halvan går på den redan idag trafikerade Stålgatan. Det är kanske det förslaget som miljöopinionen ska få att välja under hot om något annu värre.

Vill man verkligen bota den trafiksjuka staden finns här ett recept: minska privatbilismen och satsa på kollektivtrafik.

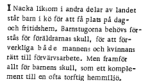
Fotot, Ulf Adelsöhn ber särskilt att ta framfäst att det i alla fall är hans förslag att den gröna stien för dem som går över Rindögsvägen vid Universitetet har blivit längre. Han drev igenom detta mot hårt motstånd. Duktigt.

Brev från en mamma!

[illegible][illegible][illegible]

Den här teckningen från -68 kommer enligt regeringens planer att förbli aktuell minst tio år till.

Idag är utbyggnaden av barnutrymmen utlämnad åt kommunalpolitikernas godtycke. Med allihanda knep försöker de dra sig undan sitt ansvar för barnen. I flera kommuner tar man in fler barn än barnutrymmen är beräknade för (=överinskrivning). Det har givetvis orsakat

kraftiga protester från personal och föräldrar.

I Täby är man så "förutseende" att man numera enbart bygger småhus. Man räknar med att mödrarna i dom ska stanna hemma medan barnen är små. Man försöker t o m muta kvinnorna med ett litet hemmafrubidrag för att avhålla dom från att ställa krav på arbeten och barnstugoplacer.

Men med de växande barnstugeköerna har på den elfta tiden en opinion börjat

huset och inne på råsdagshusläktaren när barnomvården diskuterades. Inför ett kommunfullmäktigemöte kunde vi visa att vi har Nackas befolkning bakom oss. Nära 90 % av de tillfrågade hushållen stöder våra krav.

När vi skulle lämna över samlingen till kommunfullmäktige försökte ordföranden förbjuda oss att göra detta. Men vi lät oss inte avskräckas, utan gick ändå fram

kräva fler och bättre barnstugeplaner. Aktionsgruppen för daghem i Nacka bildades våren 1974. Vid det inledande

Vi söker närmast en pysslig (gärna äldre) dam som kan sitta till våra tre skolbarn (7 - 12 år) och vår villa.

All maskinell hjälp i villan.

Eget rum med TV, boasett samt separat ingång.

För närmare upplysningar ring 08-44 11 11 eller 08-44 11 12

Alla har inte
problem:

stormötet, som lockade drygt 200 personer, enades vi om att arbeta under de tre parollema

- Barnens behov i centrum
- Kvinnans rätt till arbete
- Kostnaden för barnstugeutbyggnaden får inte drabba låg- och mellanlönegrupperna

Mötet blev avstampet för en rad aktione som syftade till att både väcka lokal debatt och föra upp frågan på riksnivå. Så här har vi arbetat: Vi har organiserat en offentlig politikerutfrågning och sammanställt en utställning. Vi har publicerat skrifter och flyvblad som har

och läste upp resultatet från talarstolen.

Ett halvt senare lämnade en centpartistisk ledamot in en polisanmälan mot os. Ur polisprotokoll:
"Wiesel angav som förklaring till att han inte omedelbart angav anmälan om det inträffade, att han inte anåg att det demokratiska styrelseskapet lidit någon egentlig skada förän en synnerligen tendentiös version av det inträffade speck till 20 000 hushåll i Nacba."

Idag finns bara i Stockholmsområdet ett 25-tal aktionsgrupper för dag- och fritidshem. Den breda aktiviteten har presnat de politiska partierna att börja ta barnutgeproblemet på allvar. Den premien måste fortsätta.

Vill du ha material eller komma i kontakt med aktionsgruppen i ditt område så hör av dig till Clark Carlsson, tel 08/715 20 02.

sprits till hushåll och barnstugor i Nacka, och une i landet till andra aktionsgrupper.

Tillsammans med andra aktionsgrupper demonstrerade vi också utanför kansli-

ALMARIA
LIVING

Vi minns alla ropen på lag och ordning i Almqvistfärderna och hur makthavarna frenetiskt försökte misstänkliggöra Almqvistfärderna i massmedia. Sen en tid cirkulerar i byråkratierna en skrift från Bered-

Den längre när arbetsgivarna med hjälp av Svenska Dagbladet och Högerorienterade tidningar längt in till A-presidenten sitt tankligtvis strejkande arbetare för att inte veta vad om god utan vara offer för små vänstergroups propaganda. Hur länge dröjer det innan Beredskapsnämnden för psykologisk förvar tillämnas med arbetsgivarna och LO låter några liberala studenter göra en undersökning om saken? Den kan ju bli både "lärorik och värdefull" ur det psykologiska förvar: synvinkel" om inte annat.

DYRARE FÖRPACKNING — DYRARE SÖPHÄMTNING

PS. Apropå läskor i systemet...
Jobbar du i nån kommunal eller statlig myndighet, eller i något privat företag, och får nys om något skämt, kontakta oss.

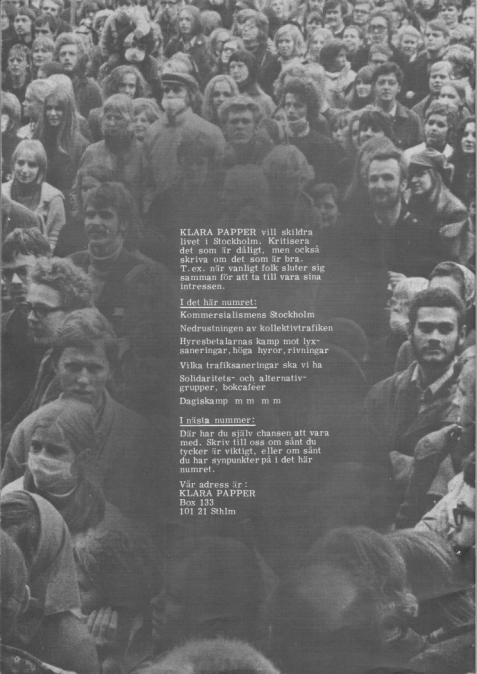
Med jämna mellanrum ryktas det i pressen att husen i sten bålter på att falla ihop, att pålarna som husen står på ruttnar så att husen måste rivas för att kunna skilte kostat miljoner att reparera. Nu vet vi ju att det bästa fastighetsägare vet att göra med gamla hus är att riva dem och bygga nytt eller på annat sätt föröka få ut mer hyra från samma tomt. Så hur mycket är sanning egentligen?

Det är alldeles sant att T-banor och andra höll i backen har sänkt grundvattnet och att trädplan börjar ruttna så snart dom kommer över ytan.

Men i andra sidan är det sant att det är mycket billigare att hålla kvar grundvattnet så högt att pålarna står kvar under ytan. För att sätta ett hus ricker det med att leda ner 50 liter vanligt vatten-loshningsavtten om dygnet i Jorden, om den är något så när hård, det systemet räcker om en liten lacka i systemet!

Men vi kan nog inte räkna med att någon ska ta till en så enkel lösning. Det är så bra att ha grundvattnet att skylla på när man vill riva ett hus.

FS. Apropå lackor i systemet...
Jobbar du i nå kommun eller statlig myndighet, eller i något privat företag, och får nys om något skumt, kontakta oss.

KLARA PAPPER vill skildra
livet i Stockholm. Kritisera
det som är dåligt, men också
skriva om det som är bra.
T.ex. när vanligt folk sluter sig
samman för att ta till vara sina
intressen.

I det här numret:

Kommerstalismens Stockholm

Nedrustningen av kollektivtrafiken

Hysesbetalarnas kamp mot lyx-
saneringar, höga hyror, rivningar

Vilka trafiksaneringar ska vi ha

Solidaritets- och alternativ-
grupper, bokcaféer

Dagiskamp m m m m

I nästa nummer:

Där har du själv chansen att vara
med. Skriv till oss om sånt du
tycker är viktigt, eller om sånt
du har synpunkter på i det här
numret.

Vår adress är :
KLARA PAPPER
Box 133
101 21 Sthlm